

РЕШЕНИЕ

№ 857

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12585** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №20258635/23.11.2020 г. /в решението-погрешно 2019 г./, постановено по н.а.х. дело №1384/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 110-ти състав е отменил Наказателно постановление /НП/ №19-4332-025454/05.12.2019 г., издадено от началника на Група към СДВР, ОПП-СДВР, с което на Н. И. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] ет.3, ап.43, е наложено на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП; и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са наложени кумулативно две административни наказания - глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено административнонаказващия орган /АНО/, чрез процесуалния му представител-юрк.Д. И., с искане да бъде отменено, а вместо него-НП да бъде потвърдено. Заявено е и скане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения -чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, предвид

изложените в жалбата оплаквания.

Ответникът по касационната жалба в законоустановения 14-дневен срок не е депозирал писмен отговор по нея.

В о.с.з. пред Административен съд- София-град, касаторът и ответникът не се представляват.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена по делото фактическа обстановка от СРС е, че срещу Н. И. М. е съставен АУАН за това, че на 11.11.2019 г., около 23:48 часа, в [населено място],[жк], управлява на паркинга пред бл.604 с посока на движение от вх.А към [жилищен адрес] лек автомобил „Пежо 307“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. П. П., ЕГН [ЕГН], и пред вх.Г на [жилищен адрес] поради неподсигурена маневра /заден ход/ реализира ПТП в лек автомобил „Л. Р. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] , след което напуска ПТП без да уведоми съответните органи, с което виновно е нарушил разпоредбите на чл.40, ал.2 от ЗДвП и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В АУАН е отразено, че от нарушението са претърпени имуществени вреди, описани в протокол за ПТП, а като доказателство е иззет АУАН с преходен бл.№364466, както и че АУАН е съставен по данни на свидетели-очевидци.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на Н. И. М. на 12.11.2019 г., срещу негов подпис и без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 т ЗАНН и в законоустановения 3-дневен срок не е представил писмени възражения пред наказващият орган.

Въз основа на направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице – началникът на Група към СДВР, ОПП-СДВР, издал процесното НП против Н. И. М., в което изцяло възпроизвел описаната в АУАН фактическа обстановка и на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП му наложил административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.40, ал.2 от ЗДвП, и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП му наложил кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

По делото е приложена справка картон на водача Н. И. М., съгласно която същият е правоспособен водач на МПС към 11.11.2019 г., с издадено СУМПС на 11.12.2014 г., валидно до 11.12.2024 г., от категории: „В“ и „АМ“.

От събраните по делото доказателства СРС приел за установено, че по подадени сигнали от свидетели-очевидци за общо девет реализирани ПТП в паркирани пред двата блока автомобили, на местопроизшествието пристигнали полицейски екипи от 06 РУ-СДВР и от ОПП-СДВР. При пристигането си на място, мл.автоконтрольор при ООП-СДВР - свидетелят В. К. Д., снел данни от свидетел-очевидец на инцидента - Л. А. Н., и съставил протокол за ПТП с рег.№15399 на 12.11.2019 г., в 02:20 часа. В него посочил като участник №2 - МПС „Л. Р. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост

на К. С. Д.. Отразил, че МПС-1 се движи на заден ход от [жилищен адрес] към бл.605 и пред вх.А на [жилищен адрес] при неизяснени причини и обстоятелства реализира ПТП в МПС-2, и след ПТП напуска мястото на произшествието. Описал причинените имуществени вреди по МПС-2 от дясната страна: предна броня, преден десен калник, две врати, дясна врата, заден десен калник. Начертал схема на ПТП, на която означил местоположението на МПС-2 и мястото на съприкосновението при ПТП, но липсват данни за местоположението на МПС-1 и посоката му на движение.

На 12.11.2019 г., жалбоподателят Н. И. М. лично се явил в Об РУ-СДВР и попълнил саморъчно декларация, в която отразил, че на 11.11.2019 г., около 23:50 часа, при управление на лек автомобил „Пежо 307“, с рег. [рег.номер на МПС] , пред бл.604-бл.605 в [жк], при движение назад е ударил автомобил „Л. Р.“, с рег. [рег.номер на МПС] .

Собственикът на лек автомобил „Л. Р. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] - свидетелят К. С. Д., не възприел лично инцидента на посочените дата и час. Същият бил уведомен от свой съсед, че паркираният му автомобил пред вх.Б на [жилищен адрес] е ударен от друго МПС. При слизване на паркинга пред блока установил причинените щети.

От показанията на свидетеля В. Д. СРС приел за установено, че МПС-1, със заявените от свидетели-очевидци марка, цвят и регистрационен номер, било установено на 500-600 метра от местопроизшествието, зад друг блок и на друга улица, а на следващия ден неговият водач сам се е явил в Об РУ-СДВР, където признал вината си. ПТП в паркираното МПС-2 е реализирано при извършване на маневра на заден ход от МПС-1 и при неизяснени причини и обстоятелства, водачът на съобщения от свидетели-очевидци лек автомобил като марка, цвят и регистрационен номер, съответстващ на този на жалбоподателя, е причинил общо девет ПТП в паркирани автомобили на паркинга пред бл.604 и бл.605. Показанията на свидетеля Д. потвърждават отразените от него констатации в съставения протокол за ПТП - че МПС-1 /напусналия ПТП водач/ се движи на заден ход от паркинга на [жилищен адрес] с посока на движение към [жилищен адрес] като при това движение и при неизяснени причини и обстоятелства, реализира ПТП в паркираното пред бл.604 МПС-2, след което напуска местопроизшествието. Отразените данни в съставения протокол за ПТП относно местоположението на МПС-2 /паркиран/ и местоположението и вида на причинените щети по МПС-2 /предна броня, преден десен калник, две врати, дясна врата, заден десен калник/, кореспондират изцяло на показанията на свидетеля К. Д. в смисъл, че същите се изразяват в ожулване по двете десни врати, заден десен калник и отчупено парче от задна броня.

При тези фактически установявания, за да отмени НП СРС обусловил изводи, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, регламентирани в разпоредбата на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, изразяващи се в липса на пълно и точно описание на вменените нарушения, както и на обстоятелствата, при които са извършени, като възражението в жалбата в горния смисъл се явявало основателно. Осъществяването им е аргументирано с това, че първото вменено нарушение на Н. И. М. с АУАН е описано, чрез използване на словосъчетанието „неподсигурена маневра на заден ход“. По същия начин е възпроизведено описанието на първото нарушение и в НП. Направено по този начин, същото не дава достатъчно ясна представа нито за конкретния механизъм на причиняване на ПТП, вследствие на предприетата маневра на заден ход при управление на МПС, нито за конкретните задължения, които водачът виновно не

е изпълнил при извършване на така предприетата маневра на заден ход, доколкото разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗДвП предвижда задължение за водача по време на движението си назад непрекъснато да наблюдава пътя зад ППС, а когато това е невъзможно - да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. Наред с горното е налице и противоречие, между направеното описание в АУАН и НП относно посоката на движение на лекия автомобил, който се твърди, че е управляван от Н. И. М., и относно точното местоположение на паркирания автомобил, с отразените констатации в горния смисъл в съставения протокол за ПТП. По отношение на второто вменено нарушение, СРС е посочил, че в обстоятелствената част на АУАН и НП е отразено, че водачът е напуснал ПТП, без да уведоми съответните органи, но така отразеното обстоятелство не съответства на елементите от състава на нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Задължението на водача, съгласно чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП е да спре и да установи какви са последиците от ПТП. Такива факти в АУАН и НП не са изложени. В тази връзка СРС е акцентирал, че вярното посочване на нарушената законова разпоредба и двата акта /АУАН и НП, бел. на съдията/, не може да санира допуснатата неточност при описанието на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Жалбоподателят се защитава по предявените му факти, а не по правото. При наличната непълнота на фактите, съставляващи изискуеми елементи от състава на вменените нарушения, съдът не може да се произнесе по същество на спора: извършено ли е административно нарушение, неговото авторство и вина. Така описаните процесуални нарушения са съществени, и като такива са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя до степен, последният да не може да разбере какви точно административни нарушения е извършил, в какво се изразяват, къде и как ги е извършил. Отбелязал е и липсата на достатъчно доказателства и относно авторството на вменените деяния, като вписаните данни в саморъчно попълнената от жалбоподателя декларация сами по себе си не можели да наведат на категоричен извод в тази насока.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, за които следи служебно, в която насока АССГ не констатира допуснати нарушения.

СРС не е допуснал и съществено процесуално нарушение-чл.348, ал.1, т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство.

Въззивната инстанция, като съд по фактите и по правото, е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на относими доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Фактическите констатации са направени след подробен анализ на събраните по делото доказателства- съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по

реда на чл.283 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателства.

АССГ не коментира твърдението на касатора, че „ няма никакво съмнение, че същият е наказан за това, че при управление на личния си лек автомобил „Тойота Корола“ с рег. [рег.номер на МПС] при движението си назад жалбоподателят не е наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство, с което е реализирал ПТП в изваден бетонов капак поставен на бордюра в дясно“. Очевидно е, че посочването в касационната жалба на автомобил, който не е участвал в ПТП и на ПТП, което не се изразява в реализирането му в изваден бетонов капак поставен на бордюра, са резултат от изготвянето на жалбата по системата С./Р.. Съдът не може да не посочи обаче, че му остава неясно защо касаторът с такава категоричност твърди, че изпълнителното деяние на първото нарушение осъществява първата алтернатива чл.40, ал.2 от ЗДвП-неизпълнение на задължението на водача по време на движението си назад непрекъснато да наблюдава пътя зад ППС, след като несъмнено се касае за нарушение, извършено в тъмната част на денонощието- 23.48 часа. Между другото самото описание на нарушението, макар и неконкретизирано в дължимата достатъчна степен в АУАН и НП, „неподсигурена маневра на заден ход“ по-скоро индицира втората алтернатива на чл.40, ал.2 ЗДвП-неизпълнение на задължението на водача да осигури лице, което да му сигнализира за опасности, когато е невъзможно по време на движението си назад непрекъснато да наблюдава пътя зад ППС. Невярно е и твърдението на касатора, че „по делото е установено лице, пряк очевидец на действията на жалбоподателя, според които, като водач на лек автомобил „Пежо 307“ с рег. [рег.номер на МПС] при предприетата от него маневра за движение назад, жалбоподателят не е изпълнил задължението си да наблюдава непрекъснато пътя зад превозното средство, заради настъпилия резултат от такава маневра е реализирал общо девет пътно транспортни произшествия с паркирани пред двата автомобили“/ вероятно касаторът има предвид-паркирани пред двата блока-№604 и №605 в[жк], бел. на съдията-докладчик/. Свидетелят очевидец Л. А. Н. не е възприела и не е посочила лицето, водач на лек автомобил „Пежо 307“- поне такива данни не са отразени в нито едно писмено доказателство от административнонаказателната преписка. Единственото доказателствено средство относно авторството е попълнената на 12.11.19 г. в 06 РУ-СДВР саморъчно от Н. И. М. декларация, в която отразил, че на 11.11.2019 г., около 23:50 часа, при управление на лек автомобил „Пежо 307“, с рег. [рег.номер на МПС] , пред бл.604-бл.605 в [жк], при движение назад е ударил автомобил „Л. Р.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Съгл. чл.116, ал.1 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, обвинението и НП не могат да се основават само на самопризнанието на обвиняемия. В този смисъл АССГ споделя и извода на СРС за липсата на достатъчно доказателства относно авторството на вменените деяния.

Невярно е и твърдението на касатора, че „В НП достатъчно ясно е описано нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, посочени са съществените съставомерни признаци - настъпило ПТП, участие в ПТП, и неспиране, за установяване какви са последиците от произшествието“ . Такова описание липсва и в АУАН, и в НП. Описанието в тях е следното: „Поради неподсигурена маневра на заден ход реализира ПТП в л.а. Л. Р. Ф. с рег. [рег.номер на МПС] , след което напуска ПТП без да уведоми съответните органи“. Затова не въззивната инстанция е извършила „извъртане на обективните факти по делото“. Всъщност е точно обратното- доводите на касатора изопачават фактите в АУАН и НП. Високата степен на обществена

опасност на извършеното, изразяваща се в реализирането на ПТП /макар и леки/ с девет автомобила в случая, не може да преодолее допуснатите при издаването на процесното НП съществени процесуални нарушения в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство, които нарушават правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. Несъмнено легитимното очакване на обществото за справедливост, предвид настъпилия противоположен резултат, ще бъде накърнено от отмяната на НП и липсата на реализирана административнонаказателна отговорност за извършеното. Този вреден ефект обаче е резултат от допуснатите в производството по издаване на НП съществени процесуални нарушения, които не могат да бъдат отстранени чрез действия, предприети от съда, в съдебното производство. С правомощие да извърши съществено изменение на обстоятелствата на нарушението съдът не разполага към момента и няма да разполага и след влизане в сила на ЗИД на ЗАНН /ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г./

Въззивната инстанция е изпълнила задължението си на контролна такава, като резултатът от осъществената от нея проверка е обективизиран подробно в мотивите на въззивния съдебен акт и е станал достояние на касатора. Изложените от СРС фактически и правни съображения, обратно на доводите в касационната жалба, са съответни на законовите изисквания, които обезпечават правилното им формиране, и се споделят от АССГ, XII касационен състав.

Горе изложеното мотивира касационната инстанция да остави в сила правилното решение на СРС.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20258635 от 23.11.2020 г. / в решението-погрешно 2019 г./, постановено по н.а.х. дело №1384/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :1.

2.